

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๖๒๘/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๒๐ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลจังหวัดศรีสะเกษ

หมายเลขดำที่ ผบ.๒๑๑๙/๒๕๖๑

ระหว่าง { นายไศภณ พรวัฒนา โจทก์
นางสุนีย์ อินฉัตร ที่ ๑ กับพวกรวม ๔ คน จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ประกอบอาชีพรับเหมาก่อสร้างและรับจ้างถมดิน จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นตัวแทนของจำเลยที่ ๑ ว่าจ้างโจทก์ให้ทำการถมดินและปรับพื้นที่บนที่ดินของจำเลยที่ ๑ โดยขณะทำการถมดินนั้นจำเลยที่ ๒ เข้าพักในโรงแรมของโจทก์เพื่อดูแลการถมดินด้วย โจทก์ดำเนินการถมดินและปรับพื้นที่เรียบร้อยแล้ว ต่อมาจำเลยที่ ๑ โอนขายที่ดินให้แก่จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ โจทก์ทวงถามให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้แล้ว แต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉย ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองชำระค่าจ้างถมดินและปรับพื้นที่รวมทั้งค่าหุ้งพักพร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์

จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ ให้การต่อสู้คดีหลายประการ ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ ยื่นคำร้องขอให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค ตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่

/ตามกฎหมาย ...

ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ ได้ความตามคำฟ้องว่า โจทก์ประกอบ
กิจการรับเหมาก่อสร้างและรับจ้างถมดิน โจทก์อ้างว่าเป็นผู้รับจ้างถมดินให้แก่จำเลยที่ ๑
ตามที่ได้รับว่าจ้างจากจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นตัวแทนของจำเลยที่ ๑ ในราคาที่ตกลงกัน โจทก์จึงเป็น
ผู้รับจ้างทำของเรียกเอาค่าจ้างเพื่อผลสำเร็จของงานเป็นค่าตอบแทน ถ้าวินิจฉัยโจทก์เป็นผู้ให้บริการ
และเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓
และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ ส่วนจำเลยที่ ๑ ซึ่งโจทก์อ้างว่า
เป็นผู้ว่าจ้างให้โจทก์ถมดินและปรับแต่งที่ดินนั้น ได้ความตามคำให้การซึ่งจำเลยที่ ๑ รับว่าเคยว่าจ้าง
ให้จำเลยที่ ๒ ทำการปรับสภาพที่ดินก่อนขายให้แก่จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ อันเป็นการแสวงประโยชน์
โดยตรงจากงานที่ว่าจ้าง จำเลยที่ ๑ จึงไม่ใช่ผู้บริโภค แต่อยู่ในฐานะผู้ประกอบธุรกิจตามบทบัญญัติ
แห่งกฎหมายดังกล่าว ส่วนที่จำเลยที่ ๑ ให้การว่าไม่เคยแต่งตั้งให้จำเลยที่ ๒ เป็นตัวแทน
และไม่ได้มีนิติสัมพันธ์ใด ๆ กับโจทก์นั้นเป็นเรื่องที่ต้องไปว่ากล่าวในชั้นพิจารณาต่อไป เมื่อโจทก์
ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองในมูลจ้างทำของจึงไม่ใช่คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจ
ซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ
ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) ทั้งไม่เข้าเกณฑ์
เป็นคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๒) ถึง (๔)

วินิจฉัยว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภค

